

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Szanciło

w sprawie z wniosku S. N.
przy uczestnictwie A. M.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od S. N. na rzecz A. M. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w W.:

I. zmienił zaskarżone postanowienie w sprawie o zniesienie współwłasności w ten sposób, że:

- w punkcie III ustalił, iż uczestniczka postępowania A. M. poniosła nakłady i wydatki na nieruchomości w łącznej kwocie 343.084,68 zł, w tym tytułem: poczynionego remontu - 21.000 zł, kosztów prowizji od kredytu i kosztów notarialnych na zakup nieruchomości - 10.000 zł, spłaty kredytu - 272.713,27 zł, opłat czynszowych i opłat na fundusz remontowy - 39.371,41 zł;

- w punkcie VI zasądził od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy S. N. tytułem spłaty jego udziału we współwłasności nieruchomości

opisanej w punkcie I kwotę 21.277,66 zł, przy czym spłatę tej należności rozłożył na 22 miesięczne raty w wysokości: a) pierwsze 21 rat w kwotach po 1.000 zł każda, b) ostatnia rata w kwocie 277,66 zł, płatne do 10-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od stycznia 2020 r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie;

II. oddalił apelację wnioskodawcy w pozostałym zakresie;

III. orzekł, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego wniósł wnioskodawca, zaskarżając je w całości i oznaczając jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 116.767 zł (k. 597).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 150.000 zł.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało przesądzone, że od postanowień sądu drugiej instancji wydawanych w sprawie o zniesienie współwłasności albo w sprawie o dział spadku rozstrzygających spory przewidziane w art. 618 § 1 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż kwota określona w powołanym przepisie (zob. postanowienia SN: z dnia 26 września 2002 r., III CK 227/02; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 56/07; z dnia 29 października 2009 r., III CZ 44/09; z dnia 20 listopada 2009 r., II CSK 385/09; z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CZ 112/09; z dnia 26 sierpnia 2010 r., II CSK 229/10; z dnia 7 grudnia 2012 r., III CSK 288/12; z dnia 23 października 2013 r., III CZ 38/14; z dnia 28 stycznia 2016 r., III CZ 62/15).

W skardze kasacyjnej określono wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 116.767 zł. Kwota ta jest niższa od wymaganej ustawowo wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości 150.000 zł, której osiągnięcie warunkuje dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o zniesienie współwłasności (art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.), a taki był przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie.

Powyższe rozwiązanie nie narusza prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji) i zasady równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji). Konstytucyjne prawo do sądu nie zawiera w sobie gwarancji dostępu do skargi kasacyjnej, a równość wobec prawa nie jest naruszona, skoro sytuacja, w której spory o własność są załatwiane w odrębnych postępowaniach, jest odmienna od tej, w której zostają one skomasowane w postępowaniu o zniesienie współwłasności lub o dział spadku w celu zapewnienia kompleksowego orzeczenia o wzajemnych prawach i obowiązkach współwłaścicieli lub współspadkobierców (zob. postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2001 r., II CZ 13/01, OSNC 2001, nr 12, poz. 181).

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna wywiedziona przez wnioskodawcę była niedopuszczalna, stąd też podlegała odrzuceniu przez Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 zd. 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., z uwzględnieniem § 5 pkt 6 w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).